

5)UMUMİ HIFZISIHHA KANUNU

Hanlar, oteller ve umumi mahaller hakkında hükümler yer almaktadır. Buna göre;

Bütün oteller, hanlar ve misafirhanelerin sıhhi şartları ve asgari olarak bulunması gereken beklentileri belediyelerce belediye sınırı dışındaki yerlerde il veya ilçe sağlık memurlarınca denetlenmektedir. Sağlık şartlarına uygun olmayan ve hastalıkların yayılmasına sebep olduğu görülen otel, han v.s misafirhaneler her türlü tedbirleri aldığı anlaşılıncaya kadar kapatılmaktadır.

Otel veya han işletenler veya ne şekilde olursa olsun ücretle misafir kabul edecek olanlar özel izin almak zorundadırlar. Bu izni belediyeler veya belediye sınırı dışında ise vali veya kaymakamlıklar vermektedir. İzin verilmeden önce bu yerin sağlık sakıncalarından uzak ve gerekli şartlar karşılığı sağlık memurlarınca belirlenmiş olması gerekmektedir.

6)ÇEVRE KANUNU

Bütün canlıları sürdürülebilir çevre ve sürdürülebilir kalkınma ilkeleri doğrultusunda korunmasını sağlamak amacıyla çıkartılmıştır.

7)TANITMA FONU TEŞKİLİ HAKKINDA KANUN

8)KÜLTÜR VE TABİAT VARLIKLARINI KORUMA KANUNU

KÜLTÜR VARLIKLARI: Tarih öncesine tarihi devirlere ait bilim, kültür, din ve güzel sanatlarla ilgili kurulan veya tarih öncesi ya da tarihi devirlerde sosyal yaşama kanunu olmuş bilimsel ve kültürel açıdan özgül değer taşıyan yer üstünde, yer altında veya su altındaki bütün taşınır ve taşınmaz varlıklardır.

TABİAT VARLIKLARI: Jeolojik devirlerde, tarih öncesi ve tarihi devirlere ait olup ender bulunmaları veya özellikleri ve güzellikleri bakımından korunması gerekli yer üstünde, yer altında bulunan yerlerdir.

SİT: Tarih öncesinden günümüze kadar gelen çeşitli medeniyetlerin ürünü olup yaşadıkları devirlerin sosyal, ekonomik, mimari v.b özellikleri yansıtan kent ve kent kalıntıları, kültür varlıklarının yoğun olarak bulunduğu sosyal yaşama konu olmuş veya önemli tarihi hadiselerin cereyan ettiği yerler ve tespiti yapılmış tabiat özelliklerinin korunması gereken yerlerdir.

KORUMA: Taşınmaz kültür ve tabiat varlıklarında muhafaza, bakım, onarım, restorasyon, fonksiyon değiştirme işlemleri, taşınır kültür varlıklarında ise bakım, onarım, restorasyon işlemleridir.

DEĞERLENDİRME: Kùltür ve tabiat varlıklarının teşhiri tanzimi kullanılması ve bilimsel yöntemlerle tanıtılmasıdır.

ÖREN YERİ: Tarih öncesinden günümüze kadar gelen çeşitli uygarlıkların ürünü olup topografik olarak tanımlanabilecek yeterince belirgin kendine öz (mütecaniz) özelliklere sahip aynı zamanda tarihsel, arkeolojik, sosyal ve teknik bakımdan dikkate değer kısmen inşa edilmiş insan varlıklar, kùltür varlıkları, tabiat varlıklarının birleştiği alanlardır.

9) MİLLİ PARKLAR KANUNU

Amacı yurdumuzda milli ve milletler arası düzeye salıp milli park, tabiat parkı, tabiat anıtı ve tabiat koruma alanlarının seçilip belirlenmesine, özellik ve karakterleri bozulmadan korunmasını, geliştirilmesine ve yönetilmesine ilişkin esasları düzenlemektir.

Adı geçen kanuna göre;

Milli parka bilimsel ve estetik bakımında ender bulunan tabii ve kültürel kaynak değerleri ile koruma dinlenme ve turizm alanlarına sahip tabiat parçaları.

TABIAT PARKLARI: Bitki örtüsü ve yaban hayatın özelliklerine sahip, halkın dinlenme ve eğlenmesine uygun tabiat parçalarıdır.

TABIAT KORUMA ALANI: Bilim ve eğitim bakımından önem taşıyan nadir, tehlikeye maruz veya kaybolmaya yüz tutmuş ekosistemler (çevre sistemleri) türler ve tabii olayların meydana getirdiği seçkin örnekleri ihtiva eden ve mutlak korunması gerekli olup sadece bilim ve eğitim amaçlarıyla kullanılmak üzere ayrılmış tabiat parçalarını ifade etmektedir.

Milli park karakterine sahip olduğu tespit edilen alanlar; Milli Savunma Bakanlığında olumlu görüşü, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ve Kültür Turizm Bakanlığı ile ilgili bakanlıkların görüşü alınarak Çevre ve Orman Bakanlığının teklifi üzerine Bakanlar Kurulu kararı ile milli park olarak belirlenirler.

KAYNAKÇA:

Prof.Dr. Faruk ANDAÇ, Turizm Hukuku, Detay Yayıncılık